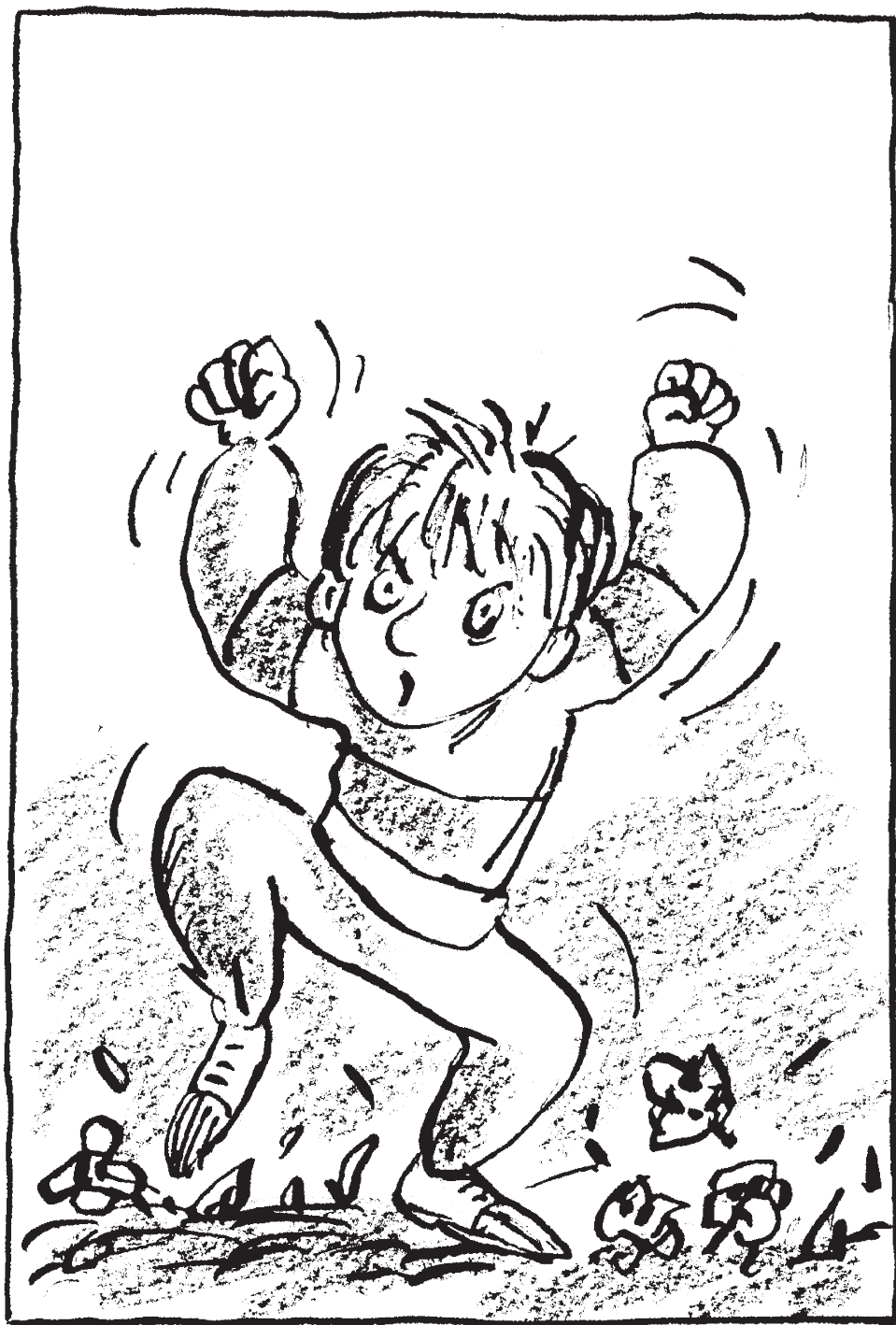

1 | Nic Năstrușnic și Zâna Măseluță

— Nu-i corect! urlă Nic Năstrușnic.

Nic călcă în picioare stratul de flori abia sădit de tata, zdrobind panseluțele.

— Dar nu-i corect! repetă el.

Icăi Urzica i-au căzut doi dinți. Izei Ursuza i-au căzut trei. Clara Cerebrala a pierdut doi într-o singură zi. Lui Tibi Teribil i-au căzut patru, doi de sus și doi de jos, și acum poate să scuipe pe tablă direct din bancă. Și lui Dorel Purcel îi tot cad dinții, unul după altul. Până și Sebi Bebi a pierdut unul, și asta acum un trilion de ani!

În fiecare zi, câte un coleg venea țănoș la școală cu o gaură mare și neagră între dinți și fluturând o monedă, două, primite de la Zâna Măseluță. Tuturor le cădeau dinții, mai puțin lui Nic, bineînțeles.

— Nu-i corect! urlă Nic din nou.

Încercă să-și smulgă un dinte. Apăsă, împinse, răsuci, trase. Dinții nu se clintiră. Zici că erau lipiți de gingii cu superglue.

— De ce, de ce, de ce? gemu Nic, strivind petuniile. De ce nu-mi pică și mie un dinte?

Nic Năstrușnic se ascunse bosumflat în cazemata din tufișuri. Era sătul să-i tot vadă pe ceilalți fălindu-se cu dinții care li se mișcă și cu găurile lor scârboase din gură. Simțea că o să-i sară țandăra rău de tot dacă mai auzea o dată cuvântul „dinte“!

— NIIC! țipă o voce subțirică. Unde ești?

Nic Năstrușnic se ascunse după crengi.

— Știu că te-ai pitit în cazemată, Nic! zise Petre Perfect.

— Cară-te! spuse Nic.

— Nic, hai să-ți arăt ceva, zise Petre. Ceva nemaipomenit!

Nic se încruntă.

— Ce?

— Vino să vezi! insistă Petre.

Petre nu avea niciodată nimic interesant de arătat. Pentru el, nemaipomenit însemna ori un timbru nou, ori o carte despre plante sau o

steluță din staniol auriu, primită de la învățătoare când era cel mai cuminte din clasă. Dar, mă rog, se duse să vadă...

Nic ieși târâș din cazemată.

— Să vezi ce pățești dacă nu-mi place! zise el.

Petre întinse mâna și îi arătă ceva mic și alb, care arăta ca un... nuuu, nu se poate!

Nic se holbă la Petre. Petre rânji cu gura până la urechi. Nic rămase cu gura căscată. Nu era posibil! Îi jucau ochii feste!

Nic clipi. Apoi clipi din nou.

Nu, ochii nu îi jucau feste! Petre Perfect, fratele lui *mai mic*, avea o gaură neagră în partea de jos a gurii, acolo unde, înainte, fusese... un dinte.

Nic îl înșfăcă pe Petre.

— Te-ai dat cu creion negru, trișorule!

— Ba nu m-am dat! țipă Petre. Mi-a căzut! Uite!

Petre își băgă un deget în pauza dintre dinți, ca să-i arate.

E adevărat. Lui Petre îi căzuse un dinte. Nic simți un gol în stomac, ca și cum i-ar fi tras cineva un pumn.

— Ce ți-am zis! exclamă Petre rânjind.

Nic nu se mai putea uita la știrbul de Petre nici măcar o secundă. Ceva mai groaznic nici că i se întâmplase vreodată!

— Te urăsc! țipă Nic.

Se repezi la Petre, imaginându-și că e un șuvoi de lavă fierbinte aruncat de un vulcan spre stârpitura de om care, în prostia lui, a îndrăznit să-i iasă în cale.

— AAAAAA! țipă Peter, scăpând dintele din mână.

Nic înhăță dintele numaidecât.

— AAUUUU! urlă Petre. Dă-mi-l înapoi!

— Fii cuminte, Nic! strigă mama.

Nic îi flutură batjocoritor lui Petre dintele prin fața ochilor.

— Ne, ne, ne, ne, ne! zise Nic batjocoritor.

Petre izbucni în plâns.

— Dă-mi dintele înapoi! strigă el hohotind.

Mama veni degrabă în grădină.

— Dă-i dintele înapoi lui Petre! Acum! ordonă ea.

— Nu! se împotrivi Nic.

Mama părea de-a dreptul furoasă. Întinse poruncitor mâna spre Nic.

— Dă-mi-l! Acum!

Nic Năstrușnic aruncă dintele pe jos.

— Na! zise el.

— Gata, Nic! Până aici! spuse mama. Nu primești desert la cină!

Nic era prea nefericit ca să-i mai pese.

Petre își ridică dintele de pe jos.

— Uite, mamă! zise el.

— Băiețelul meu mare! exclamă mama, îmbrățișându-l. E grozav!

— Vreau să-mi cumpăr timbre pentru colecție cu banii de la Zâna Măseluță! spuse Petre.

— Ce idee bună! îl laudă mama.

Nic scoase limba.

— Mamă, Nic scoate limba! zise Petre.

— Potolește-te, Nic! spuse mama. Petre, să pui bine dintele pentru Zâna Măseluță!

— Da, mamă! zise Petre.

Petre strânse bine dintele în pumn.

Nic se băgă din nou în cazemată. Dacă dinții nu voiau să cadă, atunci trebuia să-i ajute. Dar cum să facă? Ar putea sparge unul cu ciocanul. Sau ar putea lega un capăt de ață de un dinte, capătul celălalt de un mâner de ușă și apoi ar putea trânti ușa. Au! Nic se apucă de-o falcă. Mai bine nu! Poate ceva mai puțin dureros. Ce zicea mereu dentistul? „Dacă mănânci prea multe dulciuri, o să-ți cadă dinții!“, nu așa zicea?

Nic Năstrușnic aruncă pe furiș o privire în bucătărie. Se uită în dreapta. Se uită în stânga. Nu era nimeni. Din sufragerie se auzeau scârțâiturile lui Petre, care repeta la violoncel.

Nic se repezi la dulapul unde mama ținea borcanul cu bomboane. Doar sâmbăta aveau voie să mănânce dulciuri, iar atunci era joi. Așa că abia peste două zile avea să dea de bucluc.

Nic își îndesă repede în gură câte caramelle putu.

Hap, hap, hap, hap!

